

ΜΑΣΚΑ

Το ελληνικό pulp fiction τώρα δικαιώνεται

ΠΕΡΙΟΤΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

Ο νεαρός με την καμπαρντίνα και τη ρεπούμπλικα που εμφανίστηκε στον Απόστολο Μαγγανάρη, στα γραφεία του θρυλικού περιοδικού «Μάσκα» στις αρχές του '50, ήταν λες και είχε βγει μέσα από σελίδες αστυνομικού μυθιστορήματος. Εμοιαζε μανιακός με τις νουάρ ιστορίες, σύντομα έγινε ο ίδιος συγγραφέας και λίγο μετά διευθυντής του θρυλικού περιοδικού για έντεκα χρόνια (από το 1963 έως το 1974).

Σήμερα, σχεδόν 80 χρόνια από την έκδοση της πρώτης «Μάσκας» (1935), ο ίδιος κύριος – με λευκά μαλλιά βέβαια αλλά με την ίδια σιτυράδα – είναι ο τελευταίος που μπορεί να αφηγηθεί την ιστορία της: ο Τζίμμι Κορίνης.

Η πρόσφατη δε παρουσίαση του θρυλικού εντύπου (στο πατάρι των εκδόσεων Γαβριλίδη) τις προάλλες επιβεβαίωσε μια τάση της εποχής. Όλο και περισσότεροι ανατρέχουν στα παλιά τεύχη της «Μάσκας» και των άλλων περιοδικών με ιστορίες της δεκαετίας του '50 και του '60 και όχι απλώς ως μια ρετρό τάση ή μια πράξη ολίγων παρελθοντολαγνικών.

Αντίθετα, η κατάδυση ξανά στις παλιές αστυνομικές ιστορίες της «Μάσκας» επιβεβαιώνει το υψηλό επίπεδο συγγραφής, σκιαγραφεί τον καμβά μιας εποχής και σιγά σιγά απομαρτίζει ως λονετεχνικό είδος που για χρόνια

Αντικείμενο πόθου των συλλεκτών

Η «Μάσκα» είναι ένα από τα παλιά περιοδικά που όλο και πιο δύσκολα βρίσκουν οι συλλέκτες. Ακόμη και ο Τζίμμι Κορίνης δεν έχει όλα τα τεύχη, ομηρικοί καβγάδες ξεσπούν συχνά μεταξύ των συλλεκτών που πίνουν θέση από νωρίς το πρωί στο παζάρι του Μοναστηρακίου τις Κυριακές, στα βιβλιοπωλεία της οδού Αστύγγος (επίσης στο Μοναστηράκι) και στο μοναδικό παλαιόπωλείο της οδού Φορμίωνος στο Παγκράτι.

Από τις σελίδες της «Μάσκας», खिलाδες νέα παιδιά της εποχής τροφοδοτούνταν με όνειρα, ιδέες, πρότυπα (από μουσικά είδη μέχρι επιπτώσεις σπιτιών) και οι ιστορίες γίνονταν μια χαράμαδα για τον έξω κόσμο, μια ευκαιρία για φυγή από τη σκληρή πραγματικότητα. Βεβαίως ο περιοδικό αντιμετώπιστηκε με εχθρότητα την εποχή που κυκλοφορούσε (η έκδοσή της σταμάτησε το 1974).

«ΕΦΤΑΙΓΕ ΓΙΑ ΟΛΑ». «Συνελήφθη δι-αρρήκτης ο οποίος έφερε στην οπίσθιαν τσέπη το περιοδικό "Μάσκα"» σημείωσε με νόημα και ραδιοφωνική εκφορά λόγου ο κύριος Κορίνης, αναπαράγοντας μια είδηση της δεκαετίας του '60. «Ο,τι γινόταν έφταγε η "Μάσκα"». Της αποδιδόταν κάθε παραβατικότητα. Έτσι, αμέσως έγινε θρύλος. Βέβαια ο πρώτος εκδότης της Απόστολος Μαγγανάρης ανέθεσε να γίνει μια έρευνα για να δει ποιοι διάβαν το περιοδικό. Και βρήκε πως ήταν διοικητές της Αστυνομίας, υπουργοί, δικηγόροι και πολιτικοί βέβαια» συμπλήρωσε ο Τζίμμι Κορίνης ο οποίος αποφότισε να μπου οι ιστορίες του Χάρμετ ή του Τούαντλερ στη «Μάσκα» (ερχόμενος στη συνέχεια σε σύγκρουση με τον Μαγγανάρη).

Βέβαια, δεν ήταν μόνο η «Μάσκα» που αντιμετωπιζόταν με καχυποψία εκείνη την εποχή. Θυμίζουμε την πο-

μάλιστα αρνήθηκε να τον διαφημίσει από τις σελίδες της «Αυγής», επειδή ο Ανεμοδουράς δεν δέχτηκε να εγγραφεί τον Γιώργο Θαλάσση και τους υπόλοιπους ήρωες στην ΕΠΟΝ και στα Λετόπουλα!

Αντίστοιχα η «Μάσκα» δέχθηκε την πολεμική της τότε φιλελεύθερης παράταξης («ωθεί σε ακολασίες» έλεγαν πάντα το «καλό» να νικά) αλλά και της Αριστεράς που θεωρούσε πως το περιοδικό εκείνο «αποπροσανατόλιζε την ταξική ματιά των εργαζομένων». Το 1998 που επανέκδοσα τη «Μάσκα», όλοι ομολόγησαν πως όταν ήταν

Ο Τζίμμι Κορίνης υπήρξε διευθυντής του περιοδικού «Μάσκα» από το 1963 έως τη διακοπή της έκδοσής του το 1974 και έχει γράψει ιστορίες για περίπου 300 τεύχη του

με υψηλές κυκλοφορίες και ζωηρή διακίνηση των τευχών μεταξύ της νεολαίας του '50» συμπλήρωσε ο Τζίμμι Κορίνης που έχει γράψει ιστορίες για 300 τεύχη του περιοδικού «Μυστήριο» – αυτό αποσκοπούσε το αντίπαλο δέος της «Μάσκας» – και σε ισάριθμα τεύχη της «Μάσκας».

Όταν πραγματοποιήθηκε η Μαγγανάρη, πήγαινα στην Πλατεία Κλαυθμόνως, σε ένα παμπάλαιο κτίριο όπου στεγαζόταν το τυπογραφείο με λινωτικές μηχανές. Θυμάμαι, ως ποίμε, έναν λινωτήρα συγγραφέα που εργαζόταν στη «ΝΕΑ», ο οποίος έγραφε τα διηγήματά του με τα μύδια λινωτικής μηχανής. Τα τυπογραφεία ήταν θάλασσα, ποταμιά με τα μικροβία που ανταρνούσαν, αλλά πάντα με γοητεία, είχαν ένα μυστηριακό περιβάλλον» θυμάται ο Κορίνης.

«Έπρεπε να προβλέψουμε τις ιστορίες

που θα έβραζε αφού τυπώνονταν οκτώ εξώφυλλα μαζί. Τα εξώφυλλα τα παίρναμε έτοιμα από τις ΗΠΑ, τα ρετουσάρει ο ζωγράφος, έβραζε ελληνικούς τίτλους, σαν photoshop. Πολλές φορές έβραζε τίτλους χωρίς να έχει το θέμα, το θέμα γράφονταν μετά, ενώ ο κάθε εκδοτικός οίκος επινούσε ένα όνομα. Ας πούμε ο Τζίμμι Κορίνης (εγώ) έγραφε τον Νιτέκταβ Χ. Σικνά έπαιρνα τηλέφωνο τον θρυλικό ιατροδικαστή Καψάσκη για να τον συμβουλευθώ για θέματα πτωμάτων, θυμάτων κ.λπ.»

40.000 ΦΥΛΛΑ. Βέβαια ο Κορίνης έχει ακόμη σήμερα τύψεις για κάτι: «Δεν κατάφερα ποτέ να βάλω μια αέρινη ιστορία. Παίρναμε αμερικανικές ιστορίες (όταν δεν γράφαμε δικές μας) και έπρεπε να τις συμπιέσουμε από 70.000 λέξεις σε 30. Είχαμε πάντως μεγάλη κυκλοφορία, σύνδεση και δι-

ανομή και στις ελληνικές παροικίες του εξωτερικού. Το 1946 είχαμε 40.000 φύλλα πανελλαδικά» θυμάται και θα συμπληρώναμε την πολλαπλάσια αναγνωσιμότητα (και επηροή) σε έναν ζωτικό πληθυσμό μεταπολέμου αποψιλωμένο, με μικρή αγοραστική δύναμη.

Ο Κορίνης, ο οποίος σήμερα πρωτοστατεί για την ίδρυση Λέσχης Φίλων της Μάσκας, εκκράζει και μια πικρία: «Είμαι γραμμένος στη μαύρη λίστα των συγγραφέων. Εργάζαν λέσχη αστυνομικού μυθιστορήματος και δεν με έδωποισαν ενώ έχω γράψει πολλά. Επίσης ένας γνωστός συγγραφέας (σ.σ.: ο Δημήτρης Νόλλας) πριν από χρόνια, όταν δημοσιεύθηκε ένα μυθιστόρημά μου σε συνέχειες σε περιοδικό, μίλησε με απαξία. Και όταν τον συνάντησα. Αν δεν είμαι εγώ λογοτέχνης ποιος είναι; Δεν είμαι εγώ τεχνίτης του λόγου;» θέτει τα ερωτήματα ο Τζίμμι Κορίνης.